

18. december (Ó, Adonai)

Dnes nám pred evanjeliom zaznel verš: „Pane, vodca svojho ľudu, ty si dal Mojžišovi zákon na Sinaji; príd', vystri svoju ruku a vyslobod' nás!“ Začína sa slovom „Pane“, ale antifóna sa volá „Ó Adonai.“

Slovo „Adonai“ nie je latinské slovo, ale hebrejský výraz, ktorý znamená „Pán“. Napriek tomu je toto slovo zachované v latinskom texte v pôvodine, nepreložené. Jediným vysvetlením jeho použitia v antifóne je tzv. akrostich, ktorý autor pri tvorbe antifón zamýšľal. Znamená to, že keď usporiadame za sebou prvé písmená antifón a prečítame to odzadu, vznikne nám slovné spojenie „Ero cras“, čo znamená „Zajtra tu budem“.

Adonai je jeden z titulov, ktoré sa používali, keď sa v Starom zákone hovorilo o Bohu alebo k Bohu. Bol to Adonai, kto vyviedol vyvolený ľud zo zajatia v Egypte „vystretým ramenom“ (Izraeliti spievali: „vystrel si svoju ruku a pohltilo ich more“) a dal im svoj zákon na hore Sinaj.

Môžeme sa pýtať, prečo antifóna v čase prípravy na Vianoce spomína udalosti Exodu, ktoré patria viac do pôstneho obdobia? Hovorí niečo do prípravy na Vianoce? Hovorí vôbec o Ježišovi? Iste. Raná Cirkev pripisovala starozákonné zjavenie práve druhej božskej osobe. Boh sa Izraelitom zjavoval skrze svoje slová a Ježiš je Slovo, večné Slovo, Slovo Otca. Spolu s touto tradíciou môžeme teda vzývať Krista ako osloboditeľa izraelského národa a volať „príd'!“, aby aj nás vykúpil z hriechu a dal nám zákon života.

Ježiš nás vyviedol zo zajatia Satana tým, že zomrel „s vystretými rukami“ na kríži Kalvárie a dal nám svoj zákon lásky. Prosíme ho, aby prišiel na Vianoce a vykúpil nás z otroctva hriechu a dal nám silu žiť v poslušnosti jeho zákonu.

Boh, ktorý prichádza s vystretou rukou, je ten, ktorý „nebude súdiť podľa zdania očí, ani nebude karhať podľa počutia; ale podľa

spravodlivosti bude súdiť chudobných, a podľa práva bude rozhodovať v prospech ponížených zeme“ (Iz 11,4). Dnešná antifóna je antifónou milosrdenstva, pretože nás vyzýva, aby sme pamätali na zachraňujúce Božie milosrdenstvo. Odkaz na horiaci ker a sinajskú zmluvu nám tak potvrdzuje, že náš Boh cíti bolesť tých, ktorí trpia, a ponúka oslobodenie tým, ktorí sú utláčaní. Toto je Boh, ktorému patríme.

Toto poznanie ale nesie pre nás aj určitý záväzok: Ak je Boh skutočne Bohom, ktorý pociťuje utrpenie utláčaných, chudobných a vyhnančov, potom my, ktorí sme dnes Kristovým telom, máme tiež konať v ich prospech. Máme nielen smútiť a trpiacimi; máme sa snažiť ich utrpenie zmierniť. Vystreté rameno vykúpenia má byť viditeľné v našich rukách, vystretých k blížnym, aby sa stali nástrojmi Božieho milosrdenstva. Dnes neprosíme len o príchod nášho zachraňujúceho Boha, ale aj o odvahu byť takým istým kanálom uzdravenia a spravodlivosti pre všetkých našich bratov a sestry.

My čakáme príchod Krista, svet čaká nás: „Veď stvorenie túžobne očakáva, že sa zjavia Boží synovia“ (Rim 8,19). Nesklamme tieto očakávania. Prichádzajme s vystretým ramenom k ľuďom dnešnej doby a prinášajme im Boží zákon – zákon lásky a milosrdenstva. PbJK!

Úvahy sú inšpirované nasledujúcimi zdrojmi:

Karel Flossmann: Liturgický rok A, B, C

Josef Hrbata: Písne království I.-II.

František Opletal: Rozjímání nad žalmy

Dan Drápal: Úvahy nad žalmy 1-4

Ján Grešo: Žalmy na kazateľnici

